

primorski

dnevnik

TRST
Ul. Montecchi 6 - PP 559
Tel. (040) 7796-600
Tlx 460894 PD I

GORICA
Drevored 24 maggio 1
Tel. (0481) 83382 - 85723

ČEDAD
Stretta De Rubis 20
Tel. (0432) 731190

Postnina plačana v gotovini
Abb. postale 1 gruppo

Cena 900 lir - Leto XLIV. št. 157 (13.095)

Trst, petek, 22. julija 1988

Jesse Jackson se je odrekel balotaži in omogočil strankino enotnost

Demokratska stranka izvolila Dukakisa za uradnega predsedniškega kandidata

Njegova politična kariera ni bila vedno briljantna - Republikanec George Bush je osebne napade konkurence dostojno, a ne prepričljivo zavrnil - Politični izvedenci napovedujejo, da se je Reaganovo obdobje končalo

NEW YORK — Kot so vsi pričakovali, se je veliki dan Michaela Dukakisa iztekel brez večjih presenečenj. V Atlanti, kjer poteka demokratska konvencija, ga je guverner Arkansasa uradno imenoval za predsedniškega kandidata demokratske stranke. V trenutku, ko se je na ogromnih ekranih športne palače, ki je gostila konvencijo, prikazala številka 2.028, je publika eksplodirala v pravo aklamacijo. Dukakis je namreč dosegel (in presegel) kvorum, ki je potreben za imenovanje. Drugi kandidat, črnpoliti pridigar Jesse Jackson, se je odrekel balotaži z Dukakisom in tako omogočil strankino enotnost. Še včeraj je bil prepričan, da tega koraka ne bo naredil, da ne bi razočaral sedem milijonov Američanov, ki so mu izkazali naklonjenost.

Na skandinavje »Kje je bil Georg?« ki je dan prej preplavilo domala vso Atlanto, pa je slednji odgovoril preko tiska. Vprašanje se je nanašalo na Bushovo politično in značajsko plitkost, ki se je kot rdeča nit vila v nastopih senatorja Kennedyja. Bush je dejal, da tako zadržanje demokratske stranke odraža vso obupanost, v kateri se stranka nahaja. »Kennedyju običajno

ne odgovarjam na vprašanja,« je še poudaril Bush.

Mimo tipičnih ameriških predvolilnih zdrah pa je treba poudariti, da se je moral Dukakis pošteno potruditi, da si je pridobil naklonjenost volilcev. Poznavalci ameriških razmer, navad in razvad so namreč aprila lani, ko je Dukakis napovedal svojo kandidaturo, napisali o njem vse mogoče. Med drugim so ga označili kot megalomana, ki ne zna javno nastopati, in čigar značilnosti spominjajo na sivino oblačnega neba. Tudi njegova politična kariera ni bila v začetku najbolj briljantna: ko je bil leta 1962 izvoljen v poslansko zbornico Massachusettsa, so mu takoj prilepili liberalno in reformatorsko oznako, ki se ga je držala 12 let. Šele leta 1974, ko je končno postal guverner, se je začel o njem širiti glas, da se na pravo guvernerstvo šele pripravlja. V ZDA sedaj prevladuje mnenje, da bo izvolitev Dukakisa odločilno vplivala na republikansko »lastništvo« Bele hiše. Tudi ankete ugotavljajo, da bodo volilci, ki so običajno volili za republikance, tokrat podprli demokratsko predsedniško kandidaturo. Kaže torej, da je Reaganu odzvonilo.

Na sliki (telefoto AP): Dukakis trumfalno pozdravlja volilce.

Andreotti o talcih v Etiopiji

RIM — V zvezi s tremi italijanskimi delavci, ki jih je etiopska gverila zajela kot talce, je zunanji minister Andreotti poročal senatni komisiji za zunanje zadeve. Dejal je, da bo vlada zmanjšala italijansko kooperacijsko dejavnost z Etiopijo in da se bo njeno sodelovanje odslej omejevalo na zdravstvenem in prehrabnem sektorju.

Italijanska podjetja bodo zato skrčila število delavcev, ki so na začasnem delu v Afriškem rogu, dela pa se bodo nadaljevala v dolini Beles, kjer bodo dokončali vodovodno omrežje in druge že začete infrastrukture. Kar se tiče treh italijanskih delavcev, pa je Andreotti izjavil, da se diplomatski stiki z njihovo osvoboditve nadaljujejo, o njihovi vsebini pa ni veliko povedal. Dejal je samo, da potekajo tako rekoč tajno, da ne bi prišlo do izkrivljanja resnice, ki bi lahko kvarno vplivala na opravljeno delo.

Italijanska vlada je stopila v stik s predstavniki gverile v Kartumu, posegla pa je tudi pri sudanskih oblasteh. Andreotti je tudi priznal, da je položaj zapleten, a nikakor ne brezupen.

Centralni komite KPI zaključil razpravo o pripravi kongresa

Occhetto pozval k enotnosti KPI v imenu programske alternative

RIM — Achille Occhetto je vzel v roke zastavo Enrica Berlinguerja in jo dvignil proti vsem tistim, ki znotraj ali izven stranke napadajo strategijo pokojnega tajnika Komunistične partije Italije, zlasti na področju zunanje politike. Odločno je tudi pozval partijo k enotnosti pri gradnji »novega kurza«. V repliki, s katero je včeraj zaključil razpravo centralnega komiteja in centralnega nadzornega odbora o pripravah na prihodnji kongres, je novi komunistični sekretar poudaril — kot je imel večkrat navado reči Berlinguer — da se politika alternative, kot si jo zamišlja KPI, ne obrača samo na en del italijanske družbe in je ne cepi v dvoje. To »predpostavlja neki nov način obravnavanja katoliškega vprašanja.« Gre skratka za vizijo demokratične alternative ali, kot pravi Occhetto, za programsko, ne laicično alternativo, ki naj upošteva »katoliško vprašanje«.

Kar zadeva zunanjo politiko, je Occhetto zagovarjal politiko zблиževanja evropske levice in stališča do Sovjetske zveze ter pri tem podprl mnenje Giorgia Napolitana v polemiki z Luciano Castellino, ne da bi izrecno imenoval ne enega ne druge. »To bo treba še poglobiti,« je dejal, »ne da bi pri tem okrnili Berlinguerjeve dosežke; treba se bo brez ideoloških naočnikov soočati z velikimi mednarodnimi vprašanji. Nedvomno so veliko bližje politiki Gorbačova tisti, ki so bili ostru kritiki Brežnjeva in ki so soglašali s sodbami in stališči Berlinguerja, kot pa tisti, ki so ta stališča zavračali.« S tem je Occhetto v bistvu odgovarjal na kritike Armanda Cossutte.

Novi tajnik KPI je pozval k enotnosti tudi pri obravnavanju nekaterih drugih kritik, ki so prišle na dan med razpravo, tako s strani Ingra, ki je po mnenju opazovalec sicer »ponudil roko« Occhetovi liniji, a hkrati »prišepnil« nekaj nasvetov o tem, kakšno pot mora ubrati KPI, kot s strani Reichlina, ki je razvijal misli o »evropski levici«, kakršne so drage partijski desnici. Na koncu je poudaril, da mora delo prihodnjega kongresa, ki bo februarja prihodnjega leta, sloneti na enotnem dokumentu, ki ga bo kongres sprejel ali zavrnil, ne bo ga pa popravljaj.

Vsa nadaljnja razprava o obnovi partije bo torej v funkciji kongresa. Priprava dokumenta je bila poverjena posebnim komisijam, ki jo sestavlja petnajst predstavnikov partije. Prav glede teh petnajstih imen je prišlo v noči med sredo in črtrtkom do spopada med voditelji KPI. Bitko je sprožila »desnica«, ki se boji, da bi prišlo do zavezništva med številčno zelo močno »berlinguersko sredino« in »levico«, ki jo nekako vodi Pietro Ingrao. Ta spopad se je nadaljeval tudi včeraj v samem centralnem komiteju ter se zaključil s porazom »miglioristov«, vsaj kar zadeva imenovanje D'Alme za odgovornega urednika Unita, imenovanje Fassina za načelnika partijske organizacije ter vključitev Fabia Muccija v tajništvo (devetnajst članov centralnega komiteja je glasovalo proti). Kar zadeva sestavo komisije, ki naj bi izdelala dokument za februarjski kongres, pa je bila dosežena kompromisna rešitev.

G. R.

Medtem ko javnost še vedno pozorno spremlja dogajanja

Sojenje proti »četverici« se nadaljuje v ponedeljek

MARIJ ČUK

LJUBLJANA — Proces proti štirim osumljenim oziroma obtoženim nezakonite posesti vojaške skrivnosti se bo nadaljeval v ponedeljek ob 8. uri. Ne gre za to, da bi si vojaški senat vzel čas za trezno presojo, enostavno - obravnava še ni končana (včeraj so zaslišali nekaj prič in nezaprizežene izvedence), smo pa tik pred končnim razpletom, kot je tudi včeraj menil obtoženi Franci Zavrl, ki je edini informator javnosti. No, včeraj so se nekako zganile tudi vojaške oblasti in preko vrhovnega poveljnika vojaškega sodišča zagotovile, da je celoten postopek zakonit in nad vse korekten in da tudi raba slovenščine ni nikakršen problem. Temu slovenska javnost in domači pa tuji poročevalci ne verjamejo, saj so za marsikoga jasne vse kršitve ter aroganca vojaškega sodišča. Pravyzprav tuji novinarji niti ne vejo, kaj naj bi bilo vojaško sodišče sploh, še bolj pa so osupli nad tem, da vojska sodi civilistom.

Tudi glede včerajšnje obravnave Zavrl meni, da so bili storjeni številni prekrški, da njegovega zagovora predsednik senata noče poslušati in mu ne daje besede, skratka, postopek se vodi v izključno škodo obtoženih, prav takšna pa je bila po vsemu sodeč tudi preiskava. In čeprav je slika o tem procesu jasna in se je tudi poročevalcu izkristalizirala podrobna in trdna stavba o tem, mora navajati samo otipljiva dejstva. Ta pa govorijo, da je bilo včeraj na Roški cesti pred stavbo sodišča precej ljudi, ki so z neverjetno trdnimi živci čakali na Zavrla (in mi z njimi) polnih sedem ur. V hudi sopari in soncu so nosili cvetje pred vrata sodišča, dvignili transparente ter pred vojaško stražo vzpostavili častno stražo, ki se je vsakih par minut menjavala in držala slovensko zastavo v rokah. Videli smo tudi nekaj zares ganljivih prizorov, predvsem pa solidarnost mladih, žena in mož, otrok, upokojencev in starih partizanskih borcev, ki so s svojo prisotnostjo hoteli vlti moči Borštnerju, Tasiću, Janši in Zavrlu.

Stanovnik: Braniti suverenost in državnost

LJUBLJANA — Predsednik predsedstva SR Slovenije Janez Stanovnik je včeraj, ob dnevu vstaje spregovoril slovenskemu narodu po televiziji. Njegov govor povzemamo v celoti.

»Dan vstaje slovenskega naroda je praznik slovenske državnosti in suverenosti. Ko vam čestitam za ta praznik, mislim, da je prav, da vas spomnim, da nam te suverenosti in državnosti nihče ni podaril. Izbojevali smo si suverenost in državnost v težki osvobodilni borbi. Prav to dejstvo, da je slovenski narod plačal tako težek krvni davek zato, da bi si izbral to suverenost in državnost, je najmočnejši dokaz njegove politične zrelosti. V osvobodilni borbi smo izgradili svojo moč za slovensko partizansko vojsko in svojo oblast z narodnimi odbori. Ko smo tako zgradili materialno osnovo svoje suverenosti in državnosti, smo se potem lahko tudi demokratično odločili za federativno združenje z ostalimi jugoslovanskimi narodi in za izgradnjo Jugoslovanske ljudske armade, ki je in mora biti prav toliko slovenska, kot je jugoslovanska.

Toda vedeti moramo, da suverenost in državnost nista nekaj, kar se enkrat dobi, potem pa na večne čase obdrži. Narod, ki ni pripravljen, da se stalno bori za razširjenje in za utemeljitev svoje suverenosti in državnosti, to lahko in kaj kmalu izgubi. Vsakokratni pogoji so pa ti, ki več ali manj pogojujejo oblike borbe za suverenost in državnost.

V današnjih pogojih bi vas želel zlasti opozoriti na to, da moramo najprej in predvsem odločno braniti in razvijati osnovna načela suverenosti in državnosti. To pa pomeni, da se moramo boriti ne samo za pravico svojega narodnega jezika in svoje kulture, ampak tudi za svoje politične in gospodarske pravice. Drugič to pomeni, da se moramo obnašati samozavestno in dostojanstveno. So trenutki v zgodovini naroda, ko je vzdržno dostojanstvo neprimerno močnejše in glasnejše od kričaštva. In tretje, moramo vedeti, da sta enotnost in tolerantnost osnova demokratičnega razvoja. Tolerantnost pomeni, da človek nikdar svojemu sonarodnjaku ne stori tega, kar ne želi, da bi sonarodnjak storil njemu. To je pa osnova spoštova-

nja človekovih pravic. Brez človekovih pravic pa ni demokracije in brez demokracije ni enotnosti.

In končno vas želim opozoriti na to, da je nad vse pomembno, da zaupamo v lastne sile. Če pogledamo nazaj, bomo videli, da je vse, kar smo pomembnega dosegli v svoji zgodovini, in nenazadnje pred pol stoletja, da je vse to povezano z našimi lastnimi silami in z našimi lastnimi močmi. Mi smo danes v globoki družbenoekonomski krizi. Mi moramo to krizo premagati z lastnimi močmi, z lastnim delom, in samo ko bomo premagali to krizo, bomo se naprej in še trdneje izgradili materialno osnovo za svojo samoupravno socialistično družbo.

Slovenke in Slovenci, danes preživljamo demokratično prenovo. Zlasti mlajše generacije so osvobodile doslej neslutene energije. Naša velika naloga in odgovornost, kakor tudi v zgodovinski preteklosti, je, da znamo pravilno usmerjati te ogromne energije v doseganje razvite samoupravne družbe in doseganje ciljev našega slovenskega narodnega programa.

Z aretacijo
morilcev
konec
odiseje
»katamarana
smrti«

NA 12. STRANI

Medtem ko se v Gorskem Karabahu nadaljuje splošna stavka

Armenska partija prešla v protinapad in skuša preprečiti nove manifestacije

Arhivski posnetek izgnanega Parujra Ajrikjana, ko je v Moskvi prebral razglas odbora za Karabah (AP)

MOSKVA — Položaj v Armeniji in v Gorskem Karabahu je še vedno skrajno napet. Iz obeh območij prihajajo v Moskvo skrajno protivoljne vesti. V Armeniji so baje obnovili produktivno dejavnost, prav tako ni večjih zastojev v javnem prometu. Prebivalstvo se torej ni odzvalo pozivu za nadaljevanje splošne stavke. Povsem drugače je po trditvah Pravde in agencije Tass v Gorskem Karabahu. Tu se stavkovni protest nadaljuje, položaj naj bi se postopoma normaliziral šele v ponedeljek.

Medtem so vsa sredstva javnega obveščanja začela prav gojiti proti aktivistom armenskega narodnega gibanja. Na muhi so predvsem člani tako imenovanega odbora za Karabah. Tass jim očita, da rabijo vprašanje Gorskega Karabaha kot dimno zaveso za »črnohorzjanstvo raznih mafijskih klanov«. Za sovjetsko agencijo so vsi pripadniki tega odbora le navadni »demagogi« in »provokatorji«. Tass pa priznava, da so prisotni v vsaki celici armenske družbe. To naj bi pojasnjevalo, zakaj »sta armensko sodstvo in policija blago ravnala s provokatorji«. Armenski nacionalisti so v bistvu »ohromili delo varnostnih organov«

in »odstranili partijo iz dogajanj v Armeniji«. Prenapeteže naj bi aretirali le po zaslugi vojske in osrednje policijske oblasti, ker je krajevna bila v rokah »odbora za Karabah«.

Armenska partija pa je baje premostila svoje začetne težave in sedaj prešla v protinapad. Pred javnostjo skuša diskreditirati voditelje armenskega protesta in jim grozi z izgonom. Položaj pa je vse prej kot jasen, kar zgovorno dokazuje vest, da so v Karabahu preprečili, da bi krajevno časopisje objavilo resolucijo vrhovnega sovjeta Sovjetske zveze o usodi Gorskega Karabaha.

V Tassovem seznamu najnevarnejših armenskih nacionalistov pa so predvsem imena šolnikov, sociologov in celo člana Armenske akademije znanosti in umetnosti Rafaela Kazarjana, kar spodbija trditve o »črnohorzjanski mafiji«. Nedvomno se Kremelj nahaja v nezavidljivem položaju. Armenski protest daje namreč netiva nasprotnikom glasnosti in perestrojke, ki poudarjajo, da se kaj takega ne bi zgodilo, ko so bili na čelu »drugačni« sekretarji, prav zato ne sme presenečati, da Gorbačov ni popustil pred armenskimi pritiski.

Indijo zajela epidemija kolere

NEW DELHI — Indijsko prestolnico in nekatera druga bližnja mesta je prve dni julija zajela epidemija nalezljivega vnetja črevesja in kolere, ki sejeta smrt in neverjeten preplah. Položaj je še skrajno zmeden in oblasti si še niso povsem na jasnem, kako zažeti širjenje bolezni. Uradni podatki govorijo o 96 mrtvih v prestolnici, dvanajst ljudi pa naj bi podleglo bolezni v drugih krajih. Samo včeraj naj bi v New Delhiju sprejeli na zdravljenje 911 ljudi, od katerih je vsaj 34 zagotovo obbolelo za kolero. Skupno naj bi doslej zabeležili okrog 7.200 primerov nalezljivega vnetja črevesja in 240 primerov kolere, kljub temu pa indijske oblasti zanikajo, da bi šlo za epidemijo. Zaskrbljujoče vesti prihajajo tudi iz Amrinstara, kjer je umrlo že 50 ljudi, ter iz Graziabada, kjer so zabeležili 12 smrtnih primerov. Oblasti so doslej poskrbele za cepljenje okrog 25 tisoč ljudi ter za zaprtje številnih vodnjakov.

Družinska tragedija v Bariju

BARI — Zaradi strupenega dima, ki ga je povzročil začetek požara, je v noči na sredo v svojem stanovanju v predmestju Barija izgubila življenje cela družina. Umrli so 52-letni Piero Clori, njegova 49-letna soproga Rachele Mongelli ter njuna sinova, 12-letna Floriana in 9-letni Emanuele.

Po vsej verjetnosti je začetek požara povzročil cigaretni ogorek. Clori je pred odhodom v posteljo rad sedel v naslanjaču in si privoščil cigareto. Včeraj pa je na naslanjač padel ogorek, tako da se je obloga ponoči vnela, strupeni dim pa je bil usoden za spečo družino.

Tragedijo je prvi odkril Clorijev prijatelj Leonardo di Gaetano. S Clorijem bi moral kot običajno poiskati kako priložnostno delo. Ker na tikanje ni dobil odziva, se je po daljšem presledku odločil vdreti v stanovanje, kjer je zagledal srhljiv prizor. Na tleh sta ležala starša, v njuni postelji pa sta bili trupli dveh otrok.

Grozljivo zaporedje nasilja nad otroki bo morda zdramilo javnost iz otopenosti

NEAPELJ — Komaj pred kakim dnevom smo poročali o štiriletni Monici iz Milana, nad katero se je nasilno znašala mati narkomanka, tokrat pa prihaja podobna, a še bolj srhljiva vest iz okolice Neaplja. Družinska zgodba polna nasilja, ki ga ni mogoče opravičiti.

Gaetano Buonocore in njegova žena Giuseppina imata osem otrok, starih od 7 do 16 let. Bojazen, da bi naraščaj zašel na slaba pota, ju je prisilila, da sta otroke »vzgjajala« na svojevrstnem načinu. Služba za socialno varstvo je pod pritiskom sosedov obvestila policijo, ki je nemudoma posegla. Ko je vdrla v stanovanje, je našla na nepopisno umazanijo in zanemarjenost. V eni od petih spalnic pa sta bili k postelji z verigo priklenjeni sestriči, 11-letna Anna in 9-letna Antonietta. Glavo sta imeli obrbito, na zmrcvarjenih telesih pa so bila opazna znamenja udarcev in ugrizov. Ključ žabice, s katero je bila veriga zavarovana, pa je

policija našla pri bratu matere Giuseppine, 24-letnem Vincenzu. Le-temu sta brezsrčna starša zaupala mlajše otroke, ko sta bila zdoma. Oče Gaetano je navaden delavec v dopolnilni blagajni, mati pa hišna pomočnica. Otoci družine Buonocore niso nikoli hodili v šolo. Socialna služba jih je zaupala neki dobrodelni ustanovi, ki bo poskrbela za njihovo letovanje, starša in stric pa so za zapahi.

Iz Milana pa spet poročajo o dogodku, kakršnih smo žal že vajeni. Tu sta dva sprehajalca na nekem travniku našla jokajočega dojenčka, deklico staro komaj mesec dni. Ob njej je bila vrečka s pleniciami in oblekicami. Milanska policija že išče par azijskega porekla, ki je mimoidoča malo prej vprašal za pot do glavne železniške postaje.

Na sliki (telefoto AP): Giuseppina in Gaetano Buonocore, brezvestna starša iz Neaplja.

Vreme postaja iz dneva v dan bolj muhasto in do skrajnosti nepredvidljivo

Katastrofalne poplave v Španiji in na Kitajskem

MADRID, HONGKONG — Medtem ko obširna območja našega planeta pesti katastrofalna suša, pa v Španiji in v Hongkongu odstranjujejo posledice prav tako katastrofalnih poplav. V španski Baskiji je neurje povzročilo enajst mrtvih, gmotna škoda je ogromna, pogrešajo pa devet oseb, da bo končni obračun neurja še hušji. Reševalne ekipe so včeraj za silo vzpostavile prometne povezave v razdejani Baskiji, prebivalstvu pa delijo najnujnejše življenjske potrebščine.

Tudi v Hongkongu se položaj postopoma normalizira, potem ko je tajfun Warren na svoji poti proti vzhodu prizadel še kitajsko mestoce Shantou, kjer je izgubilo življenje šest oseb. Tajfun Warren je bil najhušji v zadnjih petih letih. Veter je dosegel hitrost 180 kilometrov na uro, v 36 urah pa je nad Hongkongom padlo 350 milimetrov dežja.

Na slikah (levo): razdejanje v baskijskem Elgoibaru je terjalo življenje 10 oseb, devet pa jih pogrešajo; (desno) helikopterski posnetek povodnji v Hongkongu po prehodu tajfuna Warren (Telefoto AP)

Pred dnevi se je končala ministrska konferenca neuvrščenih v Harareju, kjer so obravnavali predvsem gospodarska vprašanja. Obravnavali so tako probleme na nivoju Jug-Jug, kot tiste, ki zadevajo odnose med razvitimi in nerazvitimi državami na svetu. Bilo bi pretirano, če bi rekli, da je bila konferenca uspešna.

Imeli so še kar izčrpane pogovore, se nekako dogovorili o nekaterih vprašanjih, naposled pa tudi sprejeli običajne sklepne listine. Znamenj, da bi vse to težilo k večji konkretnosti, pa žal tudi tokrat ni bilo. Šlo je za sestanek, na katerem so pregledali stanje, storili pa niso veliko, da bi ga začeli spreminjati v skladu s sklepi »summita«, ki je bil pred dvema letoma tudi v Harareju v duhu gibanja neuvrščenih.

Gibanje neuvrščenih, roko na srce, stagnira. Svet zaznamujejo mnogi novi pojavi, ki se tičejo gospodarstva, družbenih odnosov, kulture, pa tudi neposredno politike. Neuvrščeni pa jih dohitevajo s težavo. Njihova dejavnost je v glavnem počasna, toga, deklarativna. Po tej poti ne bo šlo daleč.

Dejavniki gibanja so se po konferenci v Harareju pričeli pripravljati na ministrsko konferenco, ki bo jeseni na Cipru. Z razliko od hararske naj bi na njej posvetili pozornost zlasti političnim in skozni politiko razvojnemu vprašanju, zato pa naj bi bila še pomembnejša. Kakšne so te priprave, zaenkrat ni mogoče reči, znani pa

Gibanje neuvrščenih s težavo dohaja nove pojave v svetu

so nekateri pristopi, ki veljajo na primer za Jugoslavijo.

Če smemo soditi po določenih »vhodnih« pravljajlnih dokumentih za ciprsko konferenco, potem smemo spet reči, da gibanje zastaja, da se ne zna otresti spon preteklosti in da so novi pogledi sila redki. V Beogradu so bržčas že pripravili nekakšno platformo, kar je s stališča pravočasnosti dobro znamenje, vprašljivi pa so baje nekateri deli njene vsebine.

Nekatera izhodišča se nemara zavzemajo za to, da bi gibanje, zato da bi bilo bolj uspešno, nekako institucionalizirali. Seveda ne bi bilo prav, saj bi gibanje v tem primeru postalo organizacija ali pa naravnost mednarodno formirana institucija, kar ni. Prav tako ne more biti sprejemljivo razmišljanje, da bi gibanje imelo nekakšno stalno operativno telo, ki naj bi spremljalo svetovna dogajanja. Gibanje ima svoj koordinacijski biro, ki ima med drugim tudi to nalogo, sicer pa je seveda stvar sleherne države,

da v duhu načel neuvrščenosti ravna po svoji presoji.

Sodeč po nekaterih izhodiščih, je kajpak prozorna nevarnost ponovnega razmišljanja o gibanju kot o nekakšnem tretjem bloku. Gibanje namreč ne predstavlja tega ali onega dela sveta ali pa celine, in je po svojih načelih in težnjah svetovno. Njegov pomen se ni zmanjšal, njegova izvira in temeljna načela so še, zmeraj sila žgoča. Zmeraj bolj pa prihajajo do izraza njegove slabosti.

Bistvena je v tem, da je gibanje premalo stvarno, da je premalo usmerjeno k reševanju konkretnih problemov. Sodobni pogledi se vanj vgrajujejo prepočasno. So pa tudi primeri, ko ne ravna dovolj premišljeno. Izhodišča, ki so jih pripravili v Jugoslaviji za ciprsko konferenco, bržčas vsebujejo nekatere že kar definirane poglede, na primer o zdajšnjih sovjetski mednarodni politiki, ki ima kajpak niz pozitivnih značilnosti, je pa še zmeraj naravnana po blokovskem kriteriju.

Vidna slabost v gibanju neuvrščenih je v tem, da je v njem preveliko razvita tako imenovana regionalna sestavina. Pogledi Latinske Amerike ne morejo veljati za Evropo, razmere na afriški celini so drugačne kot v Aziji. Primer obotavljanja, premajhnega upoštevanja te bistvene komponente spet nudi Jugoslavija v odnosu do svoje širše regije, se pravi do Evrope. Jugoslavija je danes, kot te dni nazorno piše v neki jugoslovanski reviji, »povsod in nikjer«. Jugoslavija se bo morala, konec koncev prav zaradi neuvrščenosti, suvereno mnogo bolj opredeliti do kake sosedne grupacije. Ura teče in nič ne reče.

Enotnost gibanja, je slišati te dni na nekaterih jugoslovanskih srečanjih, na katerih obravnavajo omenjena ciprška izhodišča, ne pomeni, da morajo vse članice ravnati enako. Njegova temeljna identiteta je v različnosti. V tej različnosti pa premalo uveljavljajo akcijsko sestavino, ki so jo toliko naglašali pred dvema letoma v Harareju. Gibanju zmanjkuje učinkovitosti, ki pa je poglavitna za njegov obstoj. Skromno delo njegovih komisij in delovnih skupin je verna potrditev njegove usmerjenosti k deklarativnosti.

Čas, ki ga živimo, pa seveda terja drugačne prijeme. Dinamičen je in ne dopušča zastojev.

Miro Kocjan

Na letošnjem filmskem festivalu bodo predstavili kar 36 del

V Pulju praznik jugoslovanskega filma

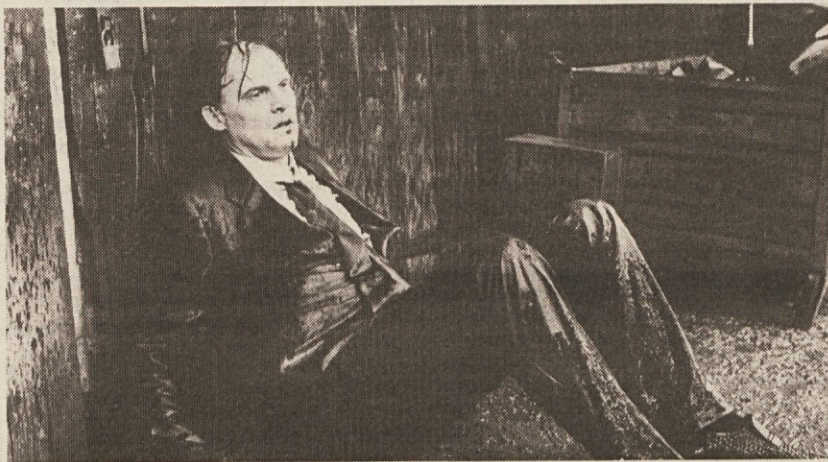
Puljska arena bo od jutri, sobote 23. julija, za teden dni gostovala 35. festival jugoslovanskega igranega filma. Že drugič zapored je časti otvoritve deležna slovenska kinematografija. Lani so Ljubezni Blanke Kolak Borisa Jurjaševiča uvedle v festivalna dogajanja, letos pa se bo prvi zasvetil na orjaškem ekranu *Odpadnik* Boža Šprajca.

Ce je bila lanska filmska bera po številu prijavljenih filmov dokajšnja (18), je letošnjih 36 filmov pravi rekord. Jugoslovanska kinematografija je imela lani res težave z uvozom filmskega repromateriala in je zato precej filmov zakasnilo svoj izid, vseeno pa ni proizvodne suše nadknadila ustvarjalna živahnost. No, letos se deloma zaradi ugodne konjunkture predstavlja letna proizvodna, za katero kaže, da bo izjemna tudi po vsebini.

Žirija festivala je imela težave z izborom uradne selekcije. Po pravilniku festivala namreč lahko tekmuje za zlato areno le 15 del, medtem ko bi morala ostala v informativni program. Selektorji so zato zaprosili direktorja festivala za razširitev števila filmov v uradni konkurenci. Birokratske težave, ki so s tem nastale, so bile vzrok, da so bile odločitve žirije razglašene komaj prejšnji terek. Seveda ni šlo brez izločitev: najvidnejša je verjetno uvrstitev slovenskega filma *Hudodelci* v informativni del. Režiser Franci Slak je zaradi tega odločno kontestiral strokovnost žirije (Hrvat Branko Ivanda, Srb Goran Paskaljević - oba sta režiserja - in albanski igralec Istref Begolli), češ da so zavrnili film, ki je bil med drugim sprejet v uradno konkurencio na festivalu v Berlinu. Kot avtor je zahteval umik svojega filma s festivala in odrekel vsako sodelovanje na puljski manifestaciji.

V konkurencio za Zlato areno je bilo sprejetih 21 filmov.

Dileme slovenske filmske proizvodnje

Posnetek iz slovenskega filma *Odpadnik* Boža Šprajca

Prisotnost slovenske kinematografije na puljskem festivalu z devetimi filmi prav nič ne vzmira v. d. direktorja Vibe filma Milana Ljubića, ki pravi, da je to rezultat naključja (lani so snemali štiri filme poleti) in rahlega časovnega zaostanka v proizvodnji. Toda za rekordom se skrivajo črni oblaki nejasne prihodnosti: Kulturna skupnost Slovenije bo za kulturo - in torej tudi za film - v bodoče znatno manj prispevala. Manj sredstev pa pomeni manjše število filmov. Ob tem je še odprto vprašanje novega stalnega direktorja in umetniškega vodje Vibe filma, kar tudi prispeva k negotovemu pogledu naprej. Med puljskim festivalom bo dokončan Pogačnikov film *Kavarna Astoria*, nato bodo začeli snemati lutkovni film *Matije Milčinskega Coprnica Zoika* in *Veter v mreži* Filipa Robarja Dorina. To pa

naj bi bilo tudi vse.

Istočasno je v montazi v Vibinih laboratorijih Kozoletov *Remington*, za katerega je ŠKUC-ov E-Motion film prejel finančno podporo matične KSS. Tudi kar se tiče nove samostojne filmske proizvodnje, ki raste ob *Vibi*, je Ljubić mirnega srca: sploh ni pojav E-motion nekaj novega, ker so samostojne delovne skupnosti tudi v preteklosti že snemale filme (*Duletičev Na klancu* je posnela distribucija Vesna film, še prej je za Hladnikov *Peščeni grad* delovala ob *Vibi* delovna skupina »Reflex« ipd.) Takih primerov je v slovenskem filmu še več. Najboljši filmi teh avtorjev pa so bili vedno posneti pri nekdanjem Triglavu oz. sedanjih *Vibi*, ugotavlja Ljubić.

Zato tudi odklanja tezo Mihe Bruna v *Stopu*: ta pravi, da je slovenski film doživel svoj količinski in kakovostni vzpon v začetku šestdesetih let, tik pred propadom enega izmed producentov (*Triglav* filma). Sedanja kriza je kriza družbe in ekonomije ne pa filma, mu odgovarja Ljubić.

Toda zakaj kritiki praviloma ne ljubijo slovenskega filma? Miha Brun, že dvajsetletni opazovalec dogajanj in sedaj filmski kritik pri reviji *Stop*, se izjavlja za večnega oporečnika slovenskega filma. V prvi vrsti meni, da so nakazana sredstva neracionalno uporabljena in to pogosto v izdelkih, za katere je čisto vseeno, če bi bili posneti ali če jih sploh ne bi bilo. Leti ne prinašajo niti novosti niti posebnih ustvarjalnih dosežkov. Tako početje imenuje »difamacijo slovenske filmske ambicije«. Hrvatje, nadaljuje, so v podobnih razmerah razvili tr

Prispevke o festivalu pripravil ALEŠ DOKTORIČ

Slovenski filmi v Pulju

Slovenskih filmov bo v Pulju devet. Pet je bilo že predstavljenih na Tednu slovenskega filma v Celju in na Film video monitorju v Gorici: *Moj ata socialistični kulak* Matjaža Klopčiča, *Živela svoboda* Rajka Ranfla, *Hudodelci* Francija Slaka, mladinski film *Čisto pravi gusar* Antona Tomašiča in *Ljubezen nam je vsem v pogubo* Jožeta Galeta. Štirje filmi pa so novi: mladinska filma *Poletje v Školjki* - 2. del, *Tuga Štiglica* ter *Maja in vesoljček* Janeta Kavčiča, potem še *Omni-bus P. S. (Post-scriptum)* režiserjev Boštjana Hladnika, Marcela Buha, Andreja Stojana in *Odpadnik* Boža Šprajca.

Moj ata socialistični kulak in *Hudodelci* segata v prvo povojno obdobje, ko je Jugoslavija izbrala samostojno pot v socializem. Prvi film, posnet po gledališkem delu Toneta Partljiča, prikazuje dogajanja na vasi v komični iniači, Slakovo delo pa se zaustavlja ob napakah protistalinizma. *Ljubezen nam je vsem v pogubo* je ekranizacija Tavčarjevih novel in motivov, P. S. pa se gledalcu predstavlja kot večdelni zamisel o upokojski življenjski dobi.

Med tremi mladinskimi filmi je *Poletje v Školjki* - 2. del nekakšen domači mladinski muzikal in je edini primer filmske serije v Sloveniji; *Čisto pravi gusar* je zgodba o pravljčnih junakih, ki vstopajo v vsakdanje življenje mladega bralca in narobe; *Maja in vesoljček* pa se suče okoli zapletov s šnurko-priponko, ki omogoča nevidnost. *Odpadnik* je primer novinarskega filma o sodobnosti v slovenski (in jugoslovanski) družbi.

Seznam filmov v konkurenci

SLOVENIJA: *Živela svoboda* (režiser Rajko Ranfl)
Odpadnik (Boža Šprajc)
Moj ata socialistični kulak (Matjaž Klopčič)

HRVAŠKA: *Življenje s stricem* (Krsti Papić)
Sokol ga ni maral (Branko Šmit)
Vila Orhideja (Krešo Golik)
Aloa (Praznik kurb) (Lordan Zafranović)
Glembajevi (Tonči Vrdoljak)

SRBIJA: *Trenutno brez dobrega naslova* (Srdjan Karanović)
Nenavadna dežela (Dragan Marinković)
Kaj delaš nočoj (Ivan Markov, Janko Beljak, P. Velinović)
Pot na jug (Juan Bautista Stagnaro; koprodukcija z Argentino)
Hiša ob progi (Zarko Dragojlović)
Polbratje (Zdravko Šotra)
Pozabljeni (Darko Bajić)
Taborišče Niš (Miki Stamenković)
Primer harms (Slobodan Pešić)
Kavka (Miša Radivojević)

VOJVODINA: *Kako se je kalilo jeklo* (Želimir Žilnik)

KOSOVO: *Čuvaji megle* (Isa Qosia)

BOSNA in HERCEGOVINA: *Azra* (Mirza Idrizović)

Pred nedavnim je v Rimu dobil pomembno mednarodno priznanje

Polde Oblak, slikar, ki ga je premamil Kras

Redki so slovenski umetniki, ki se ne bi v nekem življenjskem obdobju pomudili na Krasu in prav tu iskali navdihe za svoje umetniško ustvarjanje. Žal pa so redki med njimi, ki bi prav skozi ta košček slovenske zemlje izpovedovali svoje notranje zadovoljstvo, svoj duševni mir in svoje navdihe. Poleg pesnikov in pisateljev je bilo tudi nekaj likovnih umetnikov, ki so zdrave in ustvarjalne življenjske sokove črpali prav na kraških tleh. Spomnimo se pred leti umrlega slikarja dr. Roberta Hlavatyja, ki je s svojimi deli izpovedoval pripadnost Krasu in njegovim čarom.

Toda, da bi likovnega umetnika z drugega konca Slovenije tako pritegnil Kras, je res izjemno. In prav ta izjemnost se je zgodila v osebi Poldeta Oblaka, akademskega slikarja, ki je prav pred kratkim dobil v Rimu pomembno mednarodno priznanje. Čeprav je bil rojen v neposredni bližini Bleda, v enem najlepših kottičkov slovenske dežele, ga je življenjska pot zanesla na Kras, kjer je, kot sam rad poudari, njegov drugi dom. Po treh desetletjih umetniškega ustvarjanja je razpet v trikotniku med Ljubljano, kjer je končal likovno akademijo, med bavarsko prestolnico Münchnom, kjer je dosegel svoje velike uspehe, in Krasom, kamor ga vedno znova vleče intima navezanost na sinova. Prav ta navezanost mu v trenutkih notranje krize pripomore k novim inspiracijam.

Akademski slikar Polde Oblak se je rodil pred 56 leti. Do letošnje pomladi je odprl 30 samostojnih predstavitev del, čeprav jih je bilo v Sloveniji doslej skupno le deset. To je pravzaprav presenetljivo malo, potrjuje pa resnico, da niso redki tisti, ki prej uspejo v tujini kot doma. Tako je bilo tudi z Oblakom, ki je posebno veliko razstavljal v zahodni Nemčiji, nekaj pa tudi v Italiji in na Švedskem. Slikarjeva dela so zastopana v javnih in zasebnih zbirkah v Jugoslaviji, Avstriji, Zvezni republiki Nemčiji, Italiji, Švici, Švedski, Kanadi in Združenih državah Amerike.

Zanimivo je, da je največ priznanj za svoje delo prejel v Italiji, kjer je bil v letih 1983 in 1984 dobitnik velike zlate medalje za avantgardno slikarstvo Grand prix mediterane v Neaplju. V tem italijanskem mestu je dobil tudi posebno srebrno medaljo leta 1984, leta 1986 pa je postal častni član Accademie d'Europa v Neaplju. Istega leta je v Rimu dobil drugo nagrado za avantgardno slikarstvo Grand prix etoiles d'Europe. Pred leti pa je v Bagheri dobil odličje Premio limone d'oro.

Nemirna kri je torej akademskega slikarja Poldeta Oblaka gnala v svet, kjer je želel spoznati širše in globlje razsežnosti likovne umetnosti.

»Po diplomni na akademiji za likovno umetnost v Ljubljani sem se na prigovarjanje profesorja Gojmira Antona Kosa lotil specialke, ki sem jo končal leta 1958. To so bila zanimiva leta in prav profesorju Kosu se imam zahvaliti za marsikaj doseženega v življenju. Ni bil samo pedagog, bil je življenjski usmerjevalec. Tako sem odšel v München, kjer sem dodatno študiral na tamkajšnji likovni akademiji. Umetnost se je tedaj iz Pariza že močno razširila v bavarsko prestolnico in München je pridobil na veljavi«, je pripovedoval slikar, ko smo ga pred časom obiskali v Sežani in obujali spomine. Zmotili smo ga le za kratek čas, saj je bilo čutiti, da je prezaposlen, kajti pripravljal se je na novo samostojno razstavo.

V zadnjih mesecih je razstavljal v ljubljanski galeriji Smelt in v prostorih zavarovalne skupnosti Triglav. Med deli, ki so bila predstavljena javnosti, so bile pretežno grafike, nekaj pa je bilo tudi olj. Sicer pa predstavljajo grafike pomembnejši del njegovega ustvarjanja in eden redkih je, ki se pri nas ukvarja z litografijo. S posebno ljubeznijo se je Polde Oblak zapisal Krasu, kjer vsako jesen odkriva čudoviti splet barv, ki so le tod doma. Ta sinhronija barv ga po vrsti let vedno znova pritegne. Na Krasu se navdušuje tudi nad arhaično učinkujočimi elementi kamnite arhitekture, ki jo upodablja bodisi kot posamezne, ali pa zajame v svojo sliko kar cel izrez iz tipične kraške vedute, borjačev z vodnjakom sredi njih, s portonom in podobnimi žlahtnimi detajli starega kraškega gradbeništva.

Likovni kritik Franc Zalar je ob lanski veliki Oblakovi retrospektivni razstavi v Kostonjevi ob Krki zapisal, da je umetnik prav v ciklusu slik s Krasa dosegel umetniški vrhunec in popolno realizacijo svojih že pred več kot dvema desetletjema zastavljenih idej.

Tridesetletno umetniško ustvarjanje pa je dobilo svoj pečat predvsem v Münchnu. Med tisoči slikarjev, ki so od leta 1952 dalje delovali na Bavarskem, jih je v zajeten pregled z naslovom Slikarji münchenskega sveta uvrščenih 88 s 440 celostranskimi reprodukcijami. In Polde Oblaku je namenjenih šest strani. Priznanje, kakršnega slovenski slikar zlepa ni doživel. (J. Č.)

Polde Oblak: *Kraška hiša v Nanosu* (tempera)

Posnetek iz filma *Primer Harms*, ki so ga vrteli tudi v Cannesu

Naročnina: mesečna 13.000 lir - celoletna 156.000 lir; v SFRJ številka 500 - din, naročnina za zasebnike mesečno 6.000 - din, trimesečno 17.000 - din, letno 60.000 - din, upokojenci in študenti mesečno 4.500 - din, trimesečno 12.000 - din, letno 45.000 - din. Za organizacije in podjetja mesečno 7.000 - din, letno 75.000 - din.

Poštni tekoči račun za Italijo
Založništvo tržaškega tiska, Trst 13512348
Za SFRJ - žiro račun 51420-603-31593
ADIT 61000 Ljubljana
Kardeljeva 8/II. nad. - telefon 223023

Oglaš - Ob delavnih trgovski 1 modul (šir. 1 st. viš. 23 mm) 60.000 lir. Finančni in legalni oglaš 1 modul (šir. 1 st. viš. 23 mm) 90.000 lir. Mali oglaš 700 lir beseda. Ob praznikih povisek 20%. IVA 18%. Osmrtnice, zahvale in sožalja po formatu. Oglaš iz dežele Furlanije-Juljske krajine se naročajo pri oglašnem oddelku PUBLIEST - Trst, Ul. Montecchi 6 - tel. 7796-688, tix 460270 EST I, iz vseh drugih dežel v Italiji pri podružnicah SPI.

primorski dnevnik

22. julija 1988

TRST - Ul. Montecchi 6 - PP 559
Tel. (040) 7796-600 - Tix 460270
GORICA - Drevored 24 maggio 1
Tel. (0481) 83382 - 85723
ČEDAD - Stretta De Rubels 20
Tel. (0432) 731190

Odgovorni urednik Bogumil Samsa

izdaja in tiska ZTT Trst FIEG
Član italijanske zveze časopisnih založnikov FIEG

Z aretacijo domnevnih morilcev konec odiseje »katamarana smrti«

RIM — Za velikega pustolovca in domnevnega morilca Filipa De Cristofara, njegovo mlado holandsko prijateljico Diane Beijer in njenega prijatelja, o katerem se še vedno ve samo to, da mu je ime Peter, so se lepe sanje o Polineziji končale. Tunzijska policija ju je pred sinočnjim, po dolgem iskanju, ki je dodalo tej neverjetni kriminalni zgodbi še poseben prizvok, vendarle aretirala. Aretirani so zločin priznali. Vest o aretaciji morilcev skiperja »katamarana smrti« Annarite Curino je uradno sporočil sam tunzijski notranji minister Habib Amar, ki se je včeraj sestal na Viminalu z italijanskim kolegom Antoniom Gavom. Ministra sta podrobno prešetala vsa zadeva, ki je vzbudila veliko zanimanja tako v Italiji kot v Tuniziji, ter ugotavljala, da je prišlo med policijskimi preiskovalnimi organi obeh držav do zelo tesnega sodelovanja, ki pa je potekalo v popolni tajnosti, kar je morda v javnosti porajalo sum o brezbriznosti. V zvezi s tem je italijanski urad Interpola sporočil, da so prvi fonogram s poveljem, naj se pre-

streže katamaran, razposlali vsem obalnim policijskim oblastem Sredozemlja že 30. junija; naslednjega dne so poziv ponovili ter navedli tudi imena njegove posadke. Tunzijski minister je tudi potrdil vest, da so prazni katamaran našli na odprtem morju, ter zagotovil, da je tunzijska vlada že uvedla postopek za vrnitev domnevnih morilcev v Italijo.

Vest o aretaciji Annaritinih domnevnih morilcev je včeraj močno odjeknila zlasti v Pesaru, kjer se je začelo prvo poglavje te shriljive poletne kriminalke. »Sedaj bomo vsaj lahko spet jadrati z zavestjo, da se okrog po morjih ne klata več krvoločnih morilcev, čeprav to še zdaleč ne more biti tolažba za bridko izgubo Annarite,« je včeraj dejal eden od njenih prijateljev, Dario Sandrini, ki je skupaj s tolikimi ljudmi iz Pesara spremljal afero »katamarana smrti« kot nekaj osebnega ter se z drugimi vključil v iskanje katamarana in njene zločinske posadke. Tudi za Stefana Bersanija, ki naj bi se priključil posadki katamarana

Arx v Anconi, je edini razlog za zadoščenje v tem, da bomo končno lahko izvedeli, kaj se je pravzaprav pripetilo na Arxu tistega 10. junija in zakaj so umorili Annarito, ki je bila tako priljubljena v vseh krajih pristanišča.

Odiseja katamarana Arx, ki ga je De Cristofaro ali »Rambo«, kot mu pravijo kronisti, preimenoval v Fly 2, je trajala celih 41 dni, kar je za današnje pojme preveliko razdobje in ne more ne vzbujati suma, da s policijskim lovom nekaj ni bilo v redu. Sicer pa bo morala nadaljnja preiskava razčistiti še marsikatero senčno vprašanje. Še vedno niso znani razlogi, ki so privedli pustolovca in njegovo mlado prijateljico na krov katamarana. Zaslisevanje bo tudi pojasnilo, zakaj je De Cristofaro zverinsko umoril nič hudega slutečo Curinovo ter jo privezano na sidro spustil v plitke obalne vode. Pojasniti bo treba tudi vlogo tretjega pustolovca, o katerem pripravljata nizozemska policija izčrpen dosje, ki je stopil na krov »katamarana smrti« dan po zločinu.

Fiatov uno bodo montirali v Jugoslaviji

LJUBLJANA — Včeraj sta v Despotovcu delegaciji italijanskega Fiata in kragujevske Zastave podpisali pogodbo o novem kooperacijskem poslu. Gre za še nekaj časa znan predlog obeh partnerjev o montaži v Jugoslaviji zelo priljubljenega Fiatovega modela uno. Zastava bo za izdelavo unov, ki bodo prihajali po delih, uporabljala 903-kubične motorje iz tovarne DMB v Rakovici (motor za jugo 45). Izdelovali pa jih bodo v Despotovcu v opuščenih tovarniških prostorih propadlega Mediapana.

Podrobnosti iz pogodbe še niso znane, predvsem ne tisti del, ki govori, kako bo Zastava Fiatu plačevala dobavljene sestavne dele. Pogodba predvideva, da bodo v Jugoslaviji sestavili do 10.000 avtomobilov modela uno stin letno. Za zdaj se tudi še ne ve, ali bo celotna količina namenjena izključno jugoslovanskemu trgu, kot je predlagal Fiat, ali pa jih bodo lahko tudi izvažali (predlog Zastave). (dd)

Italija in Egipt se trudita za mir na Bližnjem vzhodu

RIM — Obrambni minister Zanone je včeraj sprejel egiptovskega stanovskega kolego feldmaršala Abu Gazala. Ministra sta naredila obračun sodelovanja med obema vojaškima silama, ocenila pa sta tudi spremembe, do katerih je prišlo zadnje dni v Zalivu. Izraelska vojna mornarica nadzoruje skupaj z italijansko trgovske poti v srednjem Sredozemlju. Zanone in Abu Gazala sta tudi spregovorila o nadaljnjem sodelovanju in izmenjavi izkušenj na področju vojne mornarice. Marca letos so namreč egiptovski in italijanski mornarji prvič imeli skupne pomorske manevre, ministra pa računata, da bo do druge tovrstne izkušnje prišlo že jeseni. Na srečanju pa je bil tudi govor o tehnološki kooperaciji v obrambne namene.

Na sliki (telefoto AP): egiptovski obrambni minister Abu Gazala (levo) in minister Zanone na rimskem letališču Ciampino.

Tudi v Južni Afriki je morje onesnaženo

Velik madež olja neznanega izvora je resno ogrožal pingvine z otoka Dyer, zato so jih kar s helikopterji preselili na varno (Telefoto AP)

Ustavili obratovanje reaktorja v Choozu

PARIZ — Obratovanje jedrske elektrarne v francoskem Choozu so prekinili, ker so tehniki ugotovili »nepravilnosti v napravah, ki merijo tlak v jedru elektrarne«. Izpad bo trajal nekaj tednov, ker bodo skušali ob enem ugotoviti, zakaj prihaja do občasnega uhajanja radioaktivne pare iz tega reaktorja. Francija ima kakih 20 zastarelih jedrskih elektrarn na tlačno vrelo vodo, pri katerih občasno prihaja do okvar. Čeprav je vsak reaktor stal kakih 70 milijard lir, pa je vsem jasno, da bodo morali te reaktorje zamenjati, saj se stroški za njihovo vzdrževanje iz leta v leto večajo, prav tako pa se večja nevarnost katastrofe. Živiljenjska doba takih reaktorjev je zaradi visokih pritiskov kratka, nevarnosti se namreč pojavijo pri tesnilih, ventilih in merilnih napravah za tlak.

Morje v Neapeljskem zalivu vedno bolj onesnaženo

NEAPELJ — Neapeljski zaliv je vedno bolj onesnažen. Celo lepaki kampanje za zaščito morja, ki svetujejo letošnjim turistom »ribo v konzervi«, »ribo v steklenici« in »ribo v zavojčku«, nosijo zgovoren naslov »mare mostrium... male nostrum«.

Podatki, ki jih je posredoval odbor za okolje in ekologijo, so strahotni. Samo ob izlivu reke Sarno pri Torri Annunziata so s plavajočimi ovirami od 21. junija prestregli 130 ton trdih odpadkov. Pokrajinska uprava je od Monta di Procido do Castellammara di Stabia izsledila 410 javnih oz. zasebnih odtočnih kanalov (enega vsake 4 kilometre), mnogo pa je nezakonitih. Zadnje ocene kažejo, da je teh več kot polovica. V zadnjem desetletju so v okviru posebnega načrta za očiščenje neapeljskega zaliva potrošili 2.200 milijard lir, kljub temu pa je stopnja onesnaženja karseda zaskrbiljujoča. »Razpolagamo z več čistilnimi napravami, zaradi pomanjkanja denarja pa so vsi neuporabni,« je na tiskovni konferenci izjavil pokrajinski odbornik za ekologijo Raffaele Perrone Capano. Poleg tega, da je morski ekosistem že oškodovan, obstaja sedaj možnost zaprtja vseh malih oz. srednjih industrijskih podjetij na neapeljskem območju. Capano in predsednik pokrajinske uprave Salvatore Piccolo ugotavljata, da je za to z marsikaterega vidika odgovorna deželna uprava, češ da ne zmore ukrepati v korist okolja in da ne zna smotno uporabljati denarja, s katerim razpolaga. (ag)

Netopirji »absolutno orožje« v boju proti rojem komarjev

MULHOUSE (FRANCIJA) — Meščani Wittelsheima (Alzacija) so se odločili, da bodo v borbi proti komarjem uporabili »absolutno orožje«: netopirja. V poletnih dnevih tukaj kar mrgoli komarjev, saj je v okolici veliko močvirnatih tal. To je prisililo občane, da so se odločili za dokaj nenavadno potezo. Strokovnjake — biologe so prosili, da jim pomagajo pri namestitvi več gnezd netopirjev, ki na veliko uničujejo razne vrste insektov.

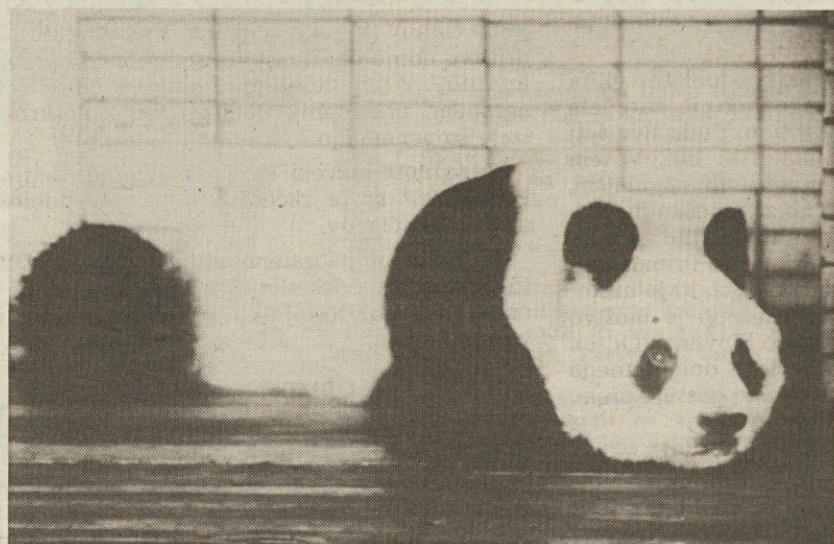
Kar šestdeset vrst komarjev oblega mesto Wittelsheim od maja do septembra, pojasnjuje Francis Schaffner, odgovorni za uničevanje teh nadležnih insektov. Od 1984. leta dalje komarje uničujejo z B.T.I. (baccilus thuringiensis israelis), vrsto bakterije, ki je strupena samo zanje, medtem ko ostalim koristnim žuželkam ne škoduje. S tako metodo so dosegli vidne rezultate, vendar se je Schaffner spo-

mnil, da bi pri uničevanju nadležnega mrčesa lahko uporabili netopirja, kateremu so komarji prava poslastica. Zadnje raziskave živalskega muzeja iz Stasbourg so pokazale, da je ta mali sesalec že prava redkost v Alzaciji.

Predsednik Zveze za zaščito netopirjev v Wittelsheimu Richard Ciechowski kot odgovorni za naselitev netopirjev v okolici mesta je prepričan, da bo nadležnih insektov tako znatno manj, netopirjem pa bo omogočen razvoj v krajih, kjer bodo imeli hrane na pretek. Netopir je bil veliko časa žrtev vraževnosti, v resnici pa je človekov zaveznik, kot je to lastovica in druge ptice, ki uničujejo škodljivi mrčes.

Biologi so v nekaj tednih namestili 25 gnezd netopirjev v okolici občine Wittelsheim.

Neozdravljiva bolezen je pobrala najplodnejšega pando na svetu

CIUDAD MEXICO — Panda Pe-Pe je leta 1975 postal najslavnejši tovrstni medo na svetu, saj so ga takrat pripeljali v mehiški živalski vrt z namenom, da bi ga zblížali z medvedko, ki je tamkaj že dolgo samevala. Mirno lahko rečemo, da je bila to ljubezen na prvi pogled in tako goreča, da je medvedvi par pripravil presenečenje, kakršnega v živalskem svetu ne pomnijo. Pe-Pe in Ying-Ying sta namreč dobila mladiča, kar je za to vrsto izredno občutljivih živali skoraj nemogoče. Pande se namreč parijo samo v svojem naravnem okolju. Pe-Pe pa je bil res fant od fare, saj je zaplodil še drugih sedem mladičev, od katerih so štirje še živi.

Žal pa je Pe-Pe hudo zbolel za rakom, včeraj pa je svet obšla vest, da je od te bolezni poginil.

Na sliki (telefoto AP): Pe-Pe malo pred smrtjo. Na željo oboževalcev ga bodo sedaj nagačili.